

Släktens själ

Varför blir våra liv som de blir? I ungdomen skall man allt visa något, bli något annat och välja det som ens egna föräldrar missade att välja. Ungdom har en inbyggd kritik som visar sig i en kaxighet. Som ung vet man bäst och kan det mesta och det hela kan visa sig som ett förakt för äldre generationer. Men den kaxigheten är utan förståelse och utan kunskaper. Det hela är för enkelt, som om verkligheten var lika enkel att beskriva som en karta på bordet. På papperet ser det ut som det gör men att sedan gå ut med kartan och se själva landskapet är något annat där kartan kanske inte är till någon större hjälp utan bara krånglar till det. För de äldre som prövats är ungdom en tid av krångel där allt skall ifrågasättas. Det beprövade blir en språngbräda ut mot "det okända," för yngre generationer. Så duger inte det gamla utan det allra senaste är överlägset i alla avseenden. Det är kaxigheten som skapar tro och det är skönt att få vara kaxig och överlägsen. Något behagligt som får andras kritik att blekna. Det går att köra på i kaxigheten och tro sig om att ha en egen gräddfil som befriar ifrån att behöva konfronteras med sin bakgrund. En historia som vill binda fast och proklamera att en individ inte är fri som sin egen. Ingen människa är fri i en splendid isolation. En människa är inte en öde ö och om det skulle vara så innebär det en utarmning av en individ som inte längre kan fungera som människa. Det finns alltid en familj inom det egna psyket. I själen bor hela familjen och släkten och det kan ingen fly ifrån. Om en individ lider så lider de andra automatiskt med honom eller henne. Om det inte så är det tecken på en inre avskurenhet som styckar upp en människa i bitar, som inte ger något sammanhang och inte heller någon grundad livskänsla. Det vackra är inte frågan om avsaknaden av familjebandens vitalitet utan om att vi är något större än vad individualismen predikar. Vi får inte glömma vår bakgrund av tusentals år och att det vi kallar för familj är en fråga om det tidigaste ursprunget. Varje generation har strävat efter att förbättra livet för nästa generation och så har kedjan byggts på och blivit vad samhället är idag. Samma sak är det med de destruktiva krafterna mellan människor. Det går också i arv på samma sätt som goda krafter kan bära sina medlemmar över stora svarta djup och göra att människor övervinner att dras in i sina svarta hål. Allt handlar om vår egen syn på oss själva. Det kallas för identitet och genom att komma närmare vårt ursprung blir vi friskare, eftersom vi går in i en osynlig men påtaglig gemenskap som vi bär med oss från vårt ursprung. Vågar vi se och tro på den inre familjen kommer vi aldrig att känna oss ensamma och övergivna. En katolsk präst i Tyskland började se individer som han mötte med utgångspunkten att en person består av minst tre generationers präglning. Så började han tillämpa det i praktiken. Människor fick gå tillbaka och upptäcka länkar som blev svar på varför deras liv blivit som det blivit. När dessa individer fann sina nycklar kom de in i ett heligt rum som kan kallas för "släktens själ" och det var ett finrum där många diamanter förvarades som nu blev till rikedomar. Så att söka efter "släktens själ" är en god terapi och vi som är försiktiga av oss kan se på teveprogram som handlar om det. Amerikaner som kommer till Sverige för att hitta sina rötter och deras tårar rinner ned för kinderna när de sitter på furstekvisten till stugan och får höra sin släkts historia. Hur tidigare generationers öden gått igen på nytt och präglat utvecklingen även för kommande generationer fast de lever på andra sidan Atlanten. Släktens själ lever även om vi inte vill se eller höra utan odlar vår kaxighet istället. Fast då kommer vi själsligen att stå stilla och konsekvensen blir ett stillastående.

Per-Arne Bengtsson, präst